

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 226: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 6/4 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Hans Andersen (V):**

Da Venstres ordfører på dette område ikke kan være til stede i dag, skal jeg indskrænke mig til at sige, at Venstre kan støtte dette forslag om dansk statsborgerskab til det omhandlede antal personer.

Formanden:

Tak til hr. Hans Andersen. Så er det hr. John Dyrby som ordfører.

John Dyrby (S):

Når vi to gange om året behandler lovforslag om meddelelse af dansk indfødsret, også kaldet dansk statsborgerskab, så ligger det jo lige for med et stort tillykke til de mennesker, der er omfattet af lovforslaget. Det skal der også lyde fra mig.

Det er naturligvis en gave at få dansk indfødsret eller dansk statsborgerskab, og der er ingen tvivl om, at det modtages som en gave af dem, der slipper gennem nåleøjet. Det er ikke noget, jeg tror, det er noget, jeg ved, og jeg ved det bl.a. fra de mange mennesker, jeg talte med i forbindelse med Folketingets statsborgerskabsdag her sidst i marts. Det var en stor fornøjelse. Det var specielt en stor fornøjelse at se de mange glade og stolte ansigter, der mødte op i Folketinget på den dag. Det var en fornøjelse at se, at dansk statsborgerskab betød så meget for de mange mennesker. Det var en fornøjelse at se stoltheden hos de mennesker, der havde taget det sidste skridt på en lang rejse i et helt nyt hjemland.

Denne gang er der grund til at ønske ekstra stort tillykke til nogle af dem, der nåede at komme med, inden det var for sent; dem, der nåede at komme med under den gamle aftale; dem, der nåede at komme med, mens også torturofre kunne få dansk indfødsret, selv om det med et pennestrøg blev sløffet i 2005 med den nye aftale om indfødsret.

Jeg har bemærket, at den konservative formand for Indfødsretsudvalget offentligt har tilkendegivet, at specielt med hensyn til torturofre er der et problem med den nye aftale fra december. Det er en modig melding, og formanden har min største respekt, men det ser desværre ud, som om det bliver ved snakken. Det er en modig melding, som er endt med at blive teatertorden, for der rykkes jo ikke ét komma i aftalen. Det er sandheden, beklageligt.

KL 10.05

Den nye indfødsrets aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti var en skuffende oplevelse i hvert fald for mig, indholdet var skuffende, men også processen var skuffende. Ministeren valgte det forudsigelige, nemlig en smal aftale med Dansk Folkeparti. Det er set før, sådan var det også i 2002, og heller ikke dengang gik der lang tid, før utilfredsheden med aftalen ulmede.

Allermest skuffende er det måske, at ministeren ikke engang forsøgte at lave en bred, langtidsholdbar aftale. Det virkede, som om ministeren fra starten ville have en aftale uden om oppositionen. Det er naturligvis ministerens ret, men det er ikke det samme som, at det er klogt eller fremsynet.

Måske skyldes det, at ministeren ikke er til stede i Indfødsretsudvalget og ikke sidder med ved bordet, når udvalget træffer beslutninger i de enkelte sager, for i modsætning til andre udvalg sagsbehandler vi jo i Indfødsretsudvalget. Jeg kunne godt have forundt ministeren at være til stede i udvalget, for modsat hvad man skulle tro fra den offentlige debat, så er der faktisk en god stemning i udvalget, og jeg synes, vi har en række gode principielle og åbne debatter om mange af sagerne. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at takke for samarbejdet i udvalget. Det gælder både regeringen og Dansk Folkeparti. Jeg synes, det har været nogle fornuftige diskussioner, og det glæder mig.

Men jeg ærgrer mig over, at ministeren ikke har formået at bringe den gode stemning fra udvalget ind i forhandlinger om en ny indfødsrets aftale, og jeg ærgrer mig stadig over, at ministeren fuldstændig overså det meget fremkommeli-